

EEN KAZAKKEERDER

Draaier De Vigne heeft in de Liberale Associatie eene redevoering uitgesproken die elken eerlijken mensch moet verontwaardigen.

Die kazakkeerder heeft daarin op domme hatelijke wijze het Algemeen Stemrecht bestreden, de werklieden beleedigd, hij die vroeger met hartstocht en op revolutionaire wijze het stemrecht verdedigde, alvorens hij getemd en bedorven was door zetels in Kamer en gemeenteraad.

Wij zullen de redevoering door dien schijnheiligen draaier in 1868 uitgesproken, eens stellen tegenover deze van 1892 en onze lezers zullen kunnen oordeelen over het karakter en de politieke eerlijkheid van die schotelvodde.

Tot morgen ten langste, draaier! Een dag uitstel is geen kwijschelding.

Het bankroet der rijken als regeerende klasse.

De woorden van M. Janson « de burgerij heeft als regeerende klasse bankroet gemaakt » hebben de eer genoten den oulen Frère en zijne vasthousers in woede te ontsteken.

Niets is nochtans meer waar dan de bewering van de brusselsche afgevaardigde.

Waar op elk gebied! Geldelijk gaat ons land naar de ruïne, zedelijk is 't verval verschrikkelijk, en dit maakt allen verstandelijken vooruitgang tot een leugen.

Om deze stelling te bewijzen hebben wij slechts de cijfers te nemen, niet door ons uitgedacht, — uit onzen duim gezogen zou 't *Vaderland* zeggen — maar door de regeeringen opgegeven, van liberalen en katholieken, dus eerder verbloemd dan overdreven.

Men kan ons dus van geen partijdigheid, veel min van leugen beschuldigen.

Nemen wij om te beginnen de spil, waarop geheel het huishouden van den Staat berust, de begrotingen of de inkomsten door de belastingen.

In 1835 bedroegen de inkomsten van Staat 91.075.226 fr. voor 3.927.900 inwoners of **23 fr.** per hoofd.

In 1840 klimt deze begroting tot 169.376.253 fr. voor 4.072.614 inwoners of **41 fr.** per hoofd.

Tot in 1870 blijft het Staatsinkomen daar of omtrent hetzelfde om kort nadien eene buitengewone verhooging te ondergaan.

In 1875 stijgt de begroting tot 278.711.587 fr. voor 5.300.000 inwoners of **52 fr.** per hoofd.

Voor de jaren 1880-85-86 en 87 klom de bijdrage per hoofd aan de huishouding van den Staat tot 71, 57, 64 en 57 fr. per jaar in middencijfer **62 fr.**

Terwijl de bevolking geklommen was met 34 %, stegen de Staatsinkomsten met 374 %.

De eerste gevolgtrekking hieruit te maken is dat de Staat bijna driemaal meer ontvangende van elken inwoner, de werklieden ook driemaal meer voordeel van Staatswege zouden mogen eischen.

Wij zullen zien wat daarvan is, en waar de tegenwoordige begroting van circa 350 miljoen tegen 91 miljoen in 1835 naartoe gaat.

Stippen wij vooreerst aan, dat bij dit vermeerderend inkomen de opvolgende regeeringen allen schulden wisten bij te maken door het aangaan van leeningen

tegen intresten van 2 1/2, 3, 3 1/2, 4 1/2 tot 5 ten honderd.

Deze schulden stegen van 117 miljoen in 1835 tot 616 miljoen in 1850, 682 miljoen in 1870, 1422 miljoen in 1880, 1935 miljoen in 1887 terwijl zij nu ten huidige dage de **2000 miljoen** overtreffen.

Voor deze schuld moeten wij natuurlijk eene rente betalen die tegenwoordig de **100 miljoen** nabij komt.

Zien wij nu waar onze gelden die wij aan den Staat storten naartoe gaan en welke uitgaven, voornamelijk sedert 1835 vermeerderd zijn.

	1835	1887
Openb. schuld (intrest)	11,417,749	97,280,953
Aan koning, rekenkamer		
Kamer en Senaat.	3,297,688	4,672,081
Buitenlandsche zaken.	934,827	2,323,096
Ijzerenw. post- en telegrafen.	4,267,627	84,790,854
Ministerie van financie.	11,371,545	15,254,330
" " oorlog.	32,000,000(1)	52,000,000
Binnenlandsche zaken en onderwijs.	3,880,069	21,666,068
Ministerie van justicie.	8,192,625	15,647,986
	75,362,121	293,635,368

Ziedaar dus op de voornaamste uitgaven eene verhooging van 218,273,247 fr. of bijna **218 miljoen**.

De uitgaven voor speciale diensten zijn zeer verschillend, zij bedragen 1,903,891 franks in 1835, 68 miljoen in 1840, 16 miljoen in 1850, 14 miljoen in 1870, 102 miljoen in 1880, 55 miljoen in 1886 en 17 miljoen in 1887. Wij zullen er een woordken over zeggen.

In voormelde uitgaven treft onmiddellijk een feit, behalve de uitgaven voor het onderwijs is geen enkele het volk ten goede gekomen.

Koning, Kamer en Senaat zijn drie lichamen die sedert 1830 niet eens de stem verheven ten voordeele der werkende klasse in België. Zij kosten ons, zooals men zien kan, de oogen uit het hoofd, alhoewel niet alle uitgaven begrepen zijn in de 4,672,081 in voormelde tabel opgegeven.

Er zijn werkstakingen, hongersnooden, betoogingen geweest, waarin het volk recht eischte.

Wat heeft de koning gedaan?

In 't openbaar gezwezen, in het geheim de volkshaters getroeteld en aan zijne tafel genoodigd, ze publiek beladen met de eere teekens zijner orde, onverschillig tot welke burgerpartij of godsdienst ze behoorden, als ze maar tegen het volk waren.

(Wordt voortgezet.)

AAN 'T "VADERLAND"

Het *Vaderland* heeft geschreven, dat de liberale(?) partij, al de deftige, brave, eerlijke verstandige en met allerlei deugden begaafde werklieden met zich heeft.

Volgens dit blad moet dit zelfs de groote meerderheid verbeelden.

Wij zullen Zondag eens zien of die groote meerderheid zal opkomen om de socialistische lawijdmakers den mond te stoppen, door zich tegen het Algemeen Stemrecht te verklaren.

Allons, *Vaderland*, roept uwe legioenen eens op om tegen 't Stemrecht te velde te trekken.

Wij dagen u uit grootspreker!

(1) Wij nemen voor deze begroting de middencijfers van 35 tot 60 en van 70 tot 87, omdat dit budget zeer veel verschilt van jaar tot jaar.

De politieke Onbekwaamheid

DER

WERKENDE KLASSE.

De werklieden, vooral de orgeleerder, zijn onbekwaam eene verstandige stemming uit te brengen.

Dit deuntje hebben de liberalen en papen gezongen en herzongen op alle toonen, en geen twijfel of 't zal in de Constituanten nogmaals herhaald worden.

Daarbij wordt gewoonlijk een trukgebezigd, die het ons belijft te ontmaskeren.

Men stelt de politiek gewoonlijk voor, als de wetenschap der wetenschappen, alleen in 't bereik der uitstekende verstandenen.

Volgens die heeren — die zich op die wijze zelve een diploma van hooge wetenschap toekennen — kan men uitstekenden werkmans, goeden christen, bekwaamen landbouwer, deftig mensch en moedig soldaat zijn, maar men blijft onbekwaam eene verstandige stemming uit te brengen.

Het licht komt van omhoog, zegt mijnheer Frère.

Mocht een straal daarvan tot in onze hersenen doordringen om ons klaar te doen zien in die zoogenaamde hooge politiek!

Zeker weten en erkennen wij, dat de staatkunde veelzijdige kennis vereischt, is, dat zij om zoo te zeggen wortel schiet in alle andere wetenschappen.

Maar volgt hieruit, dat men tegelijkertijd landbouwer en nijverheidswerkmans, opvoedkundige en krijgsman, staathuishoudkundige en dokter in de rechten moet wezen om eene stemming uit te brengen met gezond oordeel?

Zoo ja, dan vragen wij waar de phenix zit in onze Kamer, die dezen hoogen trap van algeheele ontwikkeling heeft bereikt?

Is 't mijnheer Pontus, die, als generaal, zich laat beet nemen door een 60-tal miljoen?

Is 't mijnheer Eeman, die geheel clownachtig onderbreekt: *attends, je viens?*

Was 't mijnheer de Moreau die voorstelde eene restauratie op te richten te Londen, waar men alleen Belgische knollen zou voordienen om onze landbouwers te redden?

Bestaat de hooge politiek in jaarlijks de lasten te verhoogen en het te kort te vermeederen? Of in de armoede met haren nasleep van misdaden, ontucht, bedelarij, te laten toenemen, terwijl de algemeene rijkdom stijgt?

Waar blijven dan de uitslagen dier hooge wetenschap?

De waarheid is, dat men in politiek alleen gezond verstand moet bezitten om te oordeelen over de voorstellen van hen die eene bijzondere zaak bespreken en toelichten, en speciale kennis van de aangelegenheid waarover men zelve spreken wil. Dan is het aan de anderen de ooren te spitsen.

Nu beweren wij dat veel werklieden en landbouwers met evenveel gezond verstand kunnen luisteren, oordeelen en stemmen als wie ook, en op tijd en stond over hun vak zullen spreken met veel kennis.

Wij durven zelfs vasthouden, dat in zake van godsdienst, onderwijs, zedeleer, landsverdediging en staathuishoudkunde, de werklieden niet alleen met vrucht luisteren, maar ook meespreken kunnen. In veel gevallen is hunne bekwaamheid daaromtrent door de Burgerpartijen erkend.

Nemen wij eens eenige voorbeelden.

Wat het onderwijs betreft: de katholieken hebben aan veertig huisvaders toegestaan eene school te eischen met goddienstig onderwijs; al is de gemeenteraad daar vijandig aan, toch moet hij betalen.

Veertig vaders van familie, zonder onderscheid van rang, worden dus gesteld boven een gemeenteraad.

Men erkent dus aan dien groep eene politieke en maatschappelijke macht en wijsheid, die men hem betwist daar waar het 't kiesrecht betreft. 't Stemrecht is het eenige middel voor die veertig huisvaders om verbonden met anderen dien gemeenteraad te vervangen.

De werklieden kennen niets van onderwijs. Hoe logiek! En het onderwijs van laag tot hoog, burgerlijk en militair, is geheel in handen der werklieden. De rijke kinderen zelve worden door werklieden opgevoed.

Wie durft dat betwisten?

Op 't gebied der nijverheid en landbouw? — De meerderheid der stadswerklieden zijn tegen inkomende rechten op granen en vee, de meerderheid der boeren zijn er voor, en in de Kamer maken de vertegenwoordigers van beide categorieën een argument van die twee opinies.

Is dat geen bewijs dat boeren en stadswerklieden hunne onmiddellijke belangen begrijpen?

Hebben sommige fabrikanten 't handteken hunner werklieden niet gevraagd tot het bekomen of afschaffen van inkomende rechten?

De grootste autoriteiten, in zake van militarisme, hopen in 't Algemeen Stemrecht, om de plannen, volgens hen noodig tot 's lands verdediging, te zien doervoren.

Men stelt hogere werkraden in en men benoemt werklieden om er hun advies te komen geven.

Na aldus op verschillende wijzen de politieke bekwaamheid der werkende klasse te hebben erkend, brengt men het argument ten berde, dat de werklieden niet in staat zijn eene verstandige stemming uit te brengen.

Een afdoend argument: zijn de parlementen van Duitschland, Frankrijk, Denemarken, Zwitserland, Spanje, enz., ondergeschikt aan het Belgisch?

Wie zou 't durven beweren?

Men late dus dat praatje daar over de politieke onkunde der werkende klasse. Dat deze in 't uitoefenen harer rechten nog te leeren en te ondervinden heeft, is onbetwistbaar; maar dat zij al de noodige materialen bezit om het staatkundige gansch 't maatschappelijk gebouw op vastere voeten te stellen, dat blijkt reeds uit hare vereenigingen, hare samenwerkende instellingen, gesticht met weinig geld, bestuurd met weinig tijd.

Eer de rijken ons onbekwaam noemen, moeten ze piscijnen leeren plaatsen onder subsidie van den Staat en die beaantwoorden aan haar doel.

WOENSDAG NAAR "VOORUIT"

Socialisten, de geestdrift is groot voor de Volkstemming van Zondag, maar nog niet voldoende.

De **Volkstemming** van Zondag moet verpletterend wezen voor de volsvijanden, die met eene ongehoorde hardnekkigheid het Algemeen Stemrecht blijven weigeren.

De **Volkstemming** van Zondag moet beteekenen: de werklieden willen, eischen het Algemeen Stemrecht, hun geduld loopt ten einde.

ALG

Zooa
zelve de
den B
nieman
pure vi
recht.

Dwal
Alvor
Vergade
de nege
bijeenge
tot het g
Allen
hunne ge
stemrech
Maar

M. J. de
voor Alg
het volge
M. J.
het Alger
M. Lip
gij moet
vergaderi
M. J. d
zeggen.
M. Lip
lang van
M. J. d
ik ben vo
recht of n
De Blek
Versche

ken M. d
klopten he
ken hem li
terden aan
kwaadaard
Algemeen
In den b
van zijn s
eindelijk b
van die las
toegevinge
— Ik zal
Algemeen
en twintig
M. Mech
al te radico
M. De
zult ons twe
liezen.

En de pla
M. de F
't was onven
Hij deed
— 'k Zal
godnaam,
die ik doe
Alzoo kwa
tinne zich v